

Getuigenis Zillah de Bruijn

Ik dacht dat niemand in de kerk wist wie ik was...

“Eind 2014 ben ik met spoed opgenomen in verband met een ernstige depressie. Ik wist niet meer wat ik met mezelf aan moest. Er waren veel tegenslagen in mijn leven geweest. Mijn jeugd was een moeizame en met mijn familie had ik nagenoeg geen contact meer. Ik was gestopt bij de Jeugdgroep van de Rank vanwege mijn leeftijd en voelde me op zondagen in de kerk eigenlijk heel eenzaam. Ik zat een beetje tussen de wal en het schip eigenlijk. Toen iemand in de hulpverlening tegen mij zei dat ik moest beginnen bij het vergeven van mijn ouders wist ik niet goed hoe ik dat moest aanpakken. Dat was wel het laatste wat ik wilde en waar ik zin in had. Maar het moest en ook was het advies om de kerk

bij mijn herstelproces te betrekken. De kerk... daar had ik eigenlijk niet zoveel meer mee maar ik heb het uiteindelijk toch gedaan. Het bleek een goed advies. God geeft mij en mijn ouders de kracht om het contact, samen met mensen uit de kerk, stapje voor stapje weer op te bouwen en te werken aan herstel.

Doordat mijn naam op het zondagse mededelingenblad had gestaan heb ik honderden kaarten en bemoedigingen gekregen. Dat had ik nooit verwacht. Ik dacht dat niemand in de kerk wist wie ik was en nu stuurden al die mensen mij zoveel bemoedigingen. Dat voelde echt als een geschenk van God. Ik ervaarde dat ondanks dat ik me niet gezien voelde in de kerk, dat die kerk, de mensen van die kerk, dus blijkbaar wel iets met mij hadden. Ik hoorde er toch bij. God heeft me daardoor laten zien dat er een gemeente, een kerk is die er voor mij wil zijn, maar dan moest ik wel zelf laten zien dat ik hulp nodig had. Ik dacht altijd dat ik het zelf wel kon oplossen, mijn problemen, mijn zorgen. Dat ik als het moeilijk werd gewoon me moest verstoppen en er zelf wel uit kon komen. Ik durfde het eigenlijk met niemand echt te delen. Ik heb geleerd dat door open kaart te spelen met God, Hij mensen op mijn pad zet die ik kan vertrouwen en die voor me klaarstaan en dat ik daar doorheen kan herstellen. Vooral mensen vanuit het Jeugdwerk binnen de Rank zijn daarin heel belangrijk voor mij geweest. Ik leerde Berend Jan kennen en al vrij snel gingen we trouwen. Afgelopen oktober waren we 1 jaar getrouwd. Berend Jan komt oorspronkelijk uit een gereformeerde kerk. Zijn familie vond het heel lastig om onze persoonlijke relatie met God te begrijpen en dit maakte dat er ook in zijn familie veel strijd is ontstaan. Ook met Berend Jan zijn zus met wie we een goede band hadden. Gelukkig is dat inmiddels goed gekomen en kan mijn schoonfamilie ook nu zeggen dat onze manier van geloven ook goed is.

In ons leven gebeuren er veel dingen die we niet kunnen verklaren. Hele nare dingen zoals onze miskraam afgelopen jaar en op dit moment zit Berend Jan depressief thuis en staat ook zijn baan op de tocht. Ook ik ben natuurlijk nog maar net hersteld en bezig om mijn leven weer op de rit te krijgen. Dat is niet makkelijk. Soms heb ik het gevoel dat ik zo weer kan instorten maar ik voel wel heel sterk dat God ons aan het voorbereiden is op iet anders. Ik voel ook steeds meer dat God mensen en Zijn gemeente gebruikt om me te laten zien dat Hij er echt is. Zo kwam onlangs bijvoorbeeld een buurvrouw bij me langs om te zeggen dat ik echt weer naar de kerk moest gaan omdat ze zag dat dat volgens haar de plek is waar ik echt rust vindt. Ze gelooft zelf niet in God maar

ziet het blijkbaar wel aan mij dat ik er zoveel kracht uit haal, meer dan ik zelf kan zien! Bijzonder toch? Ook kregen we laatst van iemand een geldbedrag wat we echt nodig hadden omdat onze auto gerepareerd moest worden. God voorziet en dat doet hij echt! Dat vertrouwen geeft hij me in zoveel voorbeelden en daar kan ik me steeds weer aan optrekken.

Berend Jan en ik bidden elke avond samen voor van alles en iedereen, omdat we het vertrouwen hebben dat Hij er elke dag weer is en voor ons wil zorgen, ook al zien we het niet altijd op momenten waarop wij het graag zouden willen zien. Ik wil graag leven met God en uitdelen van wat wij van Hem ontvangen. En de kerk is daarbij mijn rustpunt, waar ik voel dat Hij er is.

3 november 2016 – Carolien Winters